

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 170/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. R. M., P., zastúpeného advokátom JUDr. D. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 380/04 a postupom súdneho exekútora Mgr. I. J. v konaní vedenom pod sp. zn. EX 45/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. R. M. o d m i e t a ako oneskorene podaná.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2010 doručená sťažnosť Mgr. R. M., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 380/04 a postupom súdneho exekútora Mgr. I. J. (ďalej len „súdny exekútor“) v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 45/04.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ prostredníctvom advokátky podal súdnemu exekútorovi návrh na vymożenie pohľadávky vo výške 9 959,18 € s príslušenstvom voči povinnému K. z titulu právoplatného platobného rozkazu sp. zn. 11 Rob 143/2004 zo 6. júla 2004 vydaného Okresným súdom Dunajská Streda.

Súdnemu exekútorovi bolo uvedeným súdom vydané poverenie na uskutočnenie exekúcie 25. októbra 2004, 14. novembra 2004 súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie. Dňa 4. januára 2005 požiadal okresný súd o zmenu súdneho exekútora, pretože nebol spokojný s jeho činnosťou. Dňa 22. februára 2005 súdny exekútor vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu povinného v príslušnej banke, či došlo k vymożeniu pohľadávky, ho však neinformoval, tak ako nebol informovaný ani o jeho ďalších krokoch. Dňa 27. mája 2005 podal sťažnosť na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) na nečinnosť okresného súdu. Iba na základe tejto sťažnosti okresný súd rozhodol o tom, že nie je dôvod na zmenu súdneho exekútora, aj keď sám navrhoval konkrétneho – iného – súdneho exekútora. Na postup súdneho exekútora podal sťažnosť aj Slovenskej komore súdnych exekútorov, ktorá nezistila porušenie zákona v jeho postupe. Až v roku 2008 mu súdny exekútor oznámil, že nezistil u povinného žiadny majetok, preto 3. septembra 2008 podal návrh okresnému súdu na zastavenie exekúcie z uvedeného dôvodu, ako aj pre neposkytnutie preddavku na odmenu exekútora, pretože jeho výzve na zaplatenie preddavku nevyhovelo. Opätovne sa sťažoval na ministerstve spravodlivosti, ktoré však v konaní súdneho exekútora nevzhládlo žiadne porušenie zákona a jeho sťažnosť považovalo za nedôvodnú. Dňa 9. októbra 2009 nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutie okresného súdu č. k. 6 Er 380/2004-20, ktorým exekúciu vedenú pod sp. zn. EX 45/04 zastavil. O tomto rozhodnutí sa dozvedel 11. februára 2010, teda až potom, keď ho jeho advokátka zaslala jeho splnomocnencovi na podanie sťažnosti na ústavnom súde. Porušenie

svojich základných práv v postupe okresného súdu vidí v tom, že tento súd mu neumožnil zmenu súdneho exekútora na vymożenie jeho pohľadávky, a tým, že svojou pasivitou v exekučnom konaní prispel k zbytočným priet'ahom v konaní, keď od roku 2005 do roku 2008 nechal vec spočívať a samotné rozhodnutie o zastavení exekúcie mu trvalo 13 mesiacov. Porušenie svojich základných práv v konaní súdneho exekútora vidí v tom, že jeho postup v exekučnom konaní bol nepremyslený, zmätočný, porušujúci Exekučný poriadok, pretože nevyužil všetky možnosti dané mu zákonom na vymożenie jeho pohľadávky, nebol s ním súčinný, neinformoval ho o jeho krokoch. Konaním okresného súdu a súdneho exekútora utrpel vážnu majetkovú ujmu, ako aj nemajetkovú ujmu spočívajúcu v stratení jeho dôvery v justíciu.

Žiadal preto, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„1. Okresný súd v Dunajskej Strede v konaní vedenom pod sp. zn. 6Er/380/04 porušil právo Mgr. R. M., bytom P. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Súdny exekútor Mgr. I. J., Exekútorský úrad, N. v exekučnom konaní sp. zn. EX 45/04 porušil právo Mgr. R. M., bytom P. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2 Mgr. R. M., bytom P. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 16.500,- EUR (slovom šesťtisíc päťsto euro), z ktorej je Okresný súd v Dunajskej Strede povinný zaplatiť sumu 6.500,- EUR (slovom šesťtisíc päťsto euro) a súdny exekútor Mgr. I. J., Exekútorský úrad, N. sumu 10.000,- EUR (slovom desaťtisíc euro), pričom sú tak povinní urobiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd v Dunajskej Strede a súdny exekútor Mgr. I. J., Exekútorský úrad, N. sú povinní, každý v jednej polovici, uhradiť Mgr. R. M., bytom P. trovy právneho zastúpenia v sume 604,38 EUR (slovom šesťstoštyri euro a tridsaťosem eurocentov); t.j. za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie ústavnej sťažnosti po 253,94 EUR a DPH 19 %) na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a súdneho exekútora tak, ako to označil v petite návrhu.

Podľa § 53 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený

právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02), pretože jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ako vyplýva zo sťažnosti, podľa názoru sťažovateľa je zákonná lehota na podanie sťažnosti zachovaná, pretože ju počíta od 22. decembra 2009, keď mu bolo ministerstvom spravodlivosti oznámené vybavenie jeho sťažnosti na súdneho exekútora, alebo mu táto lehota začala plynúť od 13. februára 2010, keď sa dozvedel o definitívnom zastavení exekučného konania okresným súdom.

Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 24. februára 2010, na pošte bola táto sťažovateľom podaná 19. februára 2010.

Uznesenie okresného súdu č. k. 6 Er 380/2004-20 z 25. septembra 2009 sa stalo právoplatným 9. októbra 2009, čo sa týka zastavenia konania, a 27. októbra 2009, čo sa týka trov konania.

Sťažovateľ v petite návrhu označil za porušovateľa svojich základných práv okresný súd, nie ministerstvo spravodlivosti, čo vyplývalo aj z obsahu jeho podania. Rozhodnutie okresného súdu sa stalo právoplatným najneskôr 27. októbra 2009 a ak sťažovateľ podal sťažnosť na pošte 19. februára 2010, podal ho po zákonom ustanovenej lehote. Táto lehota mu nemohla plynúť odo dňa, keď sa dozvedel o rozhodnutí okresného súdu od advokátky, čoho sa domáhal, ale začala mu odo dňa doručenia rozhodnutia jeho právnej zástupkyňi (od 9. októbra 2009), ktorá ho v konaní zastupovala.

Dňom právoplatnosti rozhodnutia okresného súdu bolo skončené aj konanie vo veci súdnym exekútorom, ktorý už vo veci nemohol konať, preto plynutie lehoty na podanie sťažnosti sa aj proti nemu počíta od právoplatnosti napadnutého súdneho rozhodnutia.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných

práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Ústavný súd okrem toho uvádza, že právoplatným ukončením veci na okresnom súde už ani súdny exekútor nemohol porušovať označené základné práva sťažovateľa, pretože už nemohol odstrániť prípadné nedostatky v postupe pri vykonávaní súdnej exekúcie, keďže k akýmkoľvek úkonom už nemal zákonom dané splnomocnenie a právomoc.

Z týchto dôvodov musel ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2010